

Chantal moest haar studie Rechten onderbreken toen ze last kreeg van psychoses. Sinds 2003 leeft ze als min of meer vaste bewoner bij het Leger des Heils. Voordat ze haar man gaat bezoeken, besteedt ze veel tijd aan haar opmaak en kleding. ‘Me opmaken en fleurig aankleden, werkt voor mij als een opfrisser. Als je me in vrolijke kleren ziet, voel ik me ook zo.’

‘Ik vertrok op mijn achttiende vanuit Curaçao om in Maastricht Nederlands recht te gaan studeren. Omdat ik stemmen hoorde, moest ik mijn studie onderbreken. Ik ben in de jaren daarna vier keer opgenomen geweest in Vijverdal voor de behandeling van mijn psychoses. Dankzij medicatie heb ik nu minder last van de stemmen.

Uiteindelijk is het me in 2007 gelukt om op m’n dertigste mijn studie af te ronden. Ik liep stage bij de rechtbank en werkte een jaar bij het bureau voor Rechtshulp. Daarna heb ik veel in de horeca gewerkt en ook in de escortservice. Dat geld had ik nodig om drugs te kunnen kopen. Mijn drugsgebruik heeft veel impact op mijn leven gehad. Nu is het beheersbaar. Ik gebruik alleen nog speed.

Ik heb een dochter van negentien. Zij studeert nu rechten in Amsterdam. Ik heb een tijdje bij haar vader gewoond, sindsdien heb ik niet veel contact meer met

Chantal

‘Het Leger is mijn eerste huis geworden’

haar. Ze is bij haar vader opgegroeid. Toen ik in 2003 terugkeerde naar Maastricht, kwam ik voor het eerst bij het leger des Heils. Inmiddels is het Leger mijn eerste huis geworden. Het is fijn om mensen om je heen te hebben. Hier in De Passage is er veel ruimte om je terug te trekken en tot jezelf te komen. Het is meer dan een slaaphuis, meer een echte leefomgeving. Ik heb ook het gevoel dat ik goed ondersteund word. We zijn nu net een ‘Housing traject’ gestart, op weg naar zelfstandig wonen.

Ik ben nu voor de tweede keer getrouwd. De eerste keer met een man die ik in Vijverdal had leren kennen. We gingen vaker eten in een restaurant zonder te betalen en zijn daarvoor allebei veroordeeld tot een gevangenisstraf. In november 2015 ben ik getrouwd met een man die ik in het slaaphuis van het Leger des Heils had leren kennen. Overdag ga ik de stad in of bij hem op bezoek. Hij heeft een kamer bij Domus, dat is een beschermde woonvorm van het Leger des Heils.

Mijn droom is om samen met mijn man een eigen huis te hebben. En misschien een eigen bedrijfje. Waar ik blij van word, is doelen stellen en nakomen. Dat geeft structuur aan mijn leven. Dan word je niet geleefd, maar leef je vanuit jezelf. En ik kleed me graag vrolijk. Me opmaken en fleurig aankleden, werkt voor mij als een opfrisser. Als je me in vrolijke kleren ziet, voel ik me ook zo.’

Thorsten kwam in februari 2020 uit Thailand terug omdat zijn moeder een hersenbloeding had gekregen. Nu moet hij wachten totdat Thailand de grenzen weer opent voor reizigers uit Europa. ‘Het voordeel is dat ik hier mijn kamer op slot kan doen. Ik wil niet constant lastig gevallen worden door mensen die alleen maar op andermans zak teren. Ze liegen en bedriegen om aan drugs te komen. Daardoor ontstaan conflicten.’

‘Als er geen pandemie was uitgebroken, zou ik niet hier zijn, maar bij mijn vrouw en kinderen in Thailand. Als daar de grenzen weer open gaan, ben ik meteen vertrokken. Ik ben niet afhankelijk van instanties om weg te gaan.

Ik heb eerder bij het Leger des Heils gezeten, op de vorige locatie in de Statensingel. Daar zaten we op elkaars lippen, wat leidde tot stress en vechtpartijen. In 2017 stak een medebewoner me met een schaar in mijn hals, omdat ik weigerde hem geld te lenen. Mijn gezichtszenuw is helemaal stuk, daardoor ben ik voor de helft in mijn gezicht verlamd. Dat komt nooit meer goed.

We wonen in een klein dorp van 45 huisjes ten noorden van Bangkok. Wat me trekt is het simpele leven in een hechte gemeenschap. De mensen zijn echt fantastisch.

Thorsten

‘Ik leef hier op mijn eigen eilandje’

Mijn vrouw runt er een zaak voor het organiseren van huwelijken en een winkel met verzorgingsproducten. Met een huwelijksvisum mag ik in Thailand verblijven, maar ik mag daar niet werken. De immigratiedienst staat gewoon met de motor voor de deur om te kijken wat je doet. Als ik de rolluiken van de winkel omhoog doe, heb ik al een probleem.

Ik ben naar Nederland teruggekeerd omdat mijn moeder een hersenbloeding had gekregen. Vlak na aankomst kwam corona en kon ik niet meer terug. Nu ben ik elk weekend bij mijn moeder om haar een leuke tijd te bezorgen. Ik kan bij m’n zussen logeren, maar die hebben een eigen leven. De drempel om weer naar het Leger te gaan was lager vanwege de verhuizing naar de nieuwe locatie in de oude gevangenis.

Ik leef hier op mijn eigen eilandje, trek me zoveel mogelijk terug. Mensen kloppen je de deur plat... kun je me een tientje geven, heb je een sigaret voor me? De meesten zijn door hun centen heen. Ze hebben een week geld, en dan drie weken niks meer. Daar worden andere mensen de dupe van.

Het voordeel is dat ik hier mijn kamer op slot kan doen. Ik wil niet constant lastig gevallen worden door mensen die alleen maar op andermans zak teren. Ze liegen en bedriegen om aan drugs te komen. Ze lenen makkelijk, maar betalen heel moeilijk terug. Daardoor ontstaan conflicten. Zelf ben ik in Thailand afgekickt. Ik rook nog wel een joint, maar gebruik geen harddrugs meer.’

Vincent stopte op zijn achttiende met sporten, ging op een barkruk zitten en kwam er niet meer vanaf. Alcohol en drugs hielpen hem om de fysieke klachten te onderdrukken. Dat hij aan de ziekte van Bechterew leed, werd lange tijd niet door zijn artsen opgemerkt. Een gezellige tijd hebben met vrienden werd zijn overlevingsstrategie. ‘Begeleiders stellen me wel eens de vraag: hoe zie jij jezelf over zoveel jaar? Ik zie helemaal niets. Zoals het nu is zal het blijven, en dat is in orde.’

‘Ik heb vanaf mijn vijftiende ziekenhuizen platgelopen met gewrichtsklachten. De artsen zeiden altijd dat ik overbelaste gewrichten had, en adviseerden me om meer te gaan rusten. Dat heb ik te letterlijk opgevat: op mijn achttiende ben ik gestopt met sporten, aan de barkruk gaan zitten en gaan zuipen. Het is de slechtste keuze die ik ooit heb gemaakt. Mijn vrienden gingen klimmen in de Ardennen, en ik zat in de kroeg, van de vroege ochtend tot half vier ’s nachts.

Ik heb het altijd gezellig gehad. Ik koos ervoor om elke dag aan de barkruk te zitten. Ik ben in alles te ver gegaan. Hard drugs was recreatief, bier en wiet gebruikte in dagelijks. Toen zag ik dat niet als een probleem. Ik zag wel dat vrienden opleidingen afmaakten en een gezinnetje kregen. Ik zat in de kroeg en had het gezellig. Omdat mijn ziekte niet was gediagnostiseerd, zag de Sociale Dienst mij als een

Vincent

‘Ik ben het meest verslaafd aan gezelligheid’

werkweigeraar en werd mijn uitkering stopgezet. Als alternatief ben ik toen wiet gaan verkopen. Pas op mijn 28e werd duidelijk welke ziekte ik had: Bechterew. Ik loop krom omdat tussen mijn ruggenwervels alleen maar kraakbeen groeit. Wiet is voor mij altijd een pijnstillertje geweest. Ik kan me er beter door ontspannen.

Mijn spieren zijn ’s nachts stijf, daardoor duurt het zonder wiet uren voordat ik in slaap val.

Eind 2018 raakte ik mijn kamer kwijt en moest ik me aanmelden bij het Leger des Heils om een uitkering te behouden. Omdat ik zwaar verslavingsgevoelig ben, zag ik dat wel als een risico. Hier zit iedereen die een probleem heeft bij elkaar. Bijna mijn hele uitkering gaat op aan drugs. De laatste twee weken van de maand zit ik zonder geld, net als andere gebruikers. Dan kloppen mensen op elkaars deur om te vragen naar drugs.

Ik heb nooit vastgezeten, en nu zit ik in een gevangenis. Zolang we het onderling gezellig hebben en lekker lachen, is dat voor mij geen probleem. Al voelt het nog steeds een beetje raar om tegen de gevangensmuur aan te kijken als je buiten zit. Hier heb je regels, die heb je in een eigen huis natuurlijk niet. Na 22 uur mag ik er niet meer uit. Toch voel ik me wel vrij hier. We hebben onze eigen kamer, zijn er op vooruit gegaan. Terug naar twintig man op een slaapzaal, dat gaat niet meer. Ik denk dat er dan rellen zouden ontstaan.

Begeleiders stellen me wel eens de vraag: hoe zie jij jezelf over zoveel jaar? Ik zie helemaal niets. Zoals het nu is zal het blijven, en dat is in orde. Een gezin hoeft ik niet. Mijn ziekte is erfelijk. Bovendien heeft een kind een vader nodig, 24 uur per dag. Dat kan ik niet opbrengen, want soms blijf ik ergens dagen plakken omdat het er leuk is. Ik ben misschien nog wel het meest verslaafd aan gezelligheid.’

Na de verhuizing naar De Passage wil Imad zijn relatie met medebewoonster Saskia een kans geven. Omdat hij zelf een kamer deelt met twee andere bewoners, blijft alleen haar kamer (links op de foto) over om intiem te zijn. ‘Je moet je hier aan de regels houden. Er hangen overal camera’s. Het is wel mogelijk om haar stiekem te bezoeken, maar je moet er niet mee te koop lopen.’

‘Tien jaar geleden was het Leger des Heils een junkhonk. Dat is wel veranderd. Het zijn niet alleen de bekende spuiters en dealers van vroeger die hier terecht komen. Er zitten ook jongens en meisjes die in de wacht staan om terug de maatschappij in te gaan.

Mijn verslavingsproblematiek is een lachertje. Ik ben niet ziek als ik eens een dagje niet gebruik. Toch heb ik me opgegeven voor een detox kuur bij Mondriaan. Dan logeer ik drie weken op een gesloten afdeling om te ontnuchteren en tot rust te komen.

Ik wilde de maatschappij nooit verlaten. Ik heb een Mbo-opleiding gedaan en verschillende banen gehad. Ik had een eigen woning. Omdat het spaak liep met mijn

Imad

**‘Liefde kan hier
gedijen, maar
alleen onder zware
omstandigheden’**

vriendin, en ik niet terug wilde gaan naar mijn ouders, kwam ik in 2016 bij het Leger des Heils terecht.

Ik kende Saskia nog vanuit mijn kindertijd. Later kwam ik haar tegen op de Statensingel, waar we zaten voor de corona epidemie uitbrak. Toen we hier kwamen wonen voelde het als een nieuwe start. Omdat mannen en vrouwen niet op elkaars kamer mogen komen, lagen we vaker langs de Maas te chillen.

Liefde kan hier gedijen, maar alleen onder zware omstandigheden. Je moet je hier aan de regels houden. Er hangen overal camera’s. Het is wel mogelijk om haar stiekem te bezoeken, maar je moet er niet mee te koop lopen. Inmiddels is de liefde wat bekoeld. Ik zit in dubio, want de relatie met m’n vorige vriendin speelt op de achtergrond nog een rol. Het enige wat ik vraag is een tikkeltje geduld. Maar Saskia wil mij niet delen.

Ik wil weer maatschappelijk verantwoord bezig zijn. Ik heb hier twee mentoren die me stimuleren om mijn positie te bepalen en mijn todo-lijst af te werken. Mijn ambitie is om eigen ondernemer te worden. Mijn vrienden zijn overtuigd van mijn kookkunsten en zeggen dat ik een eigen restaurant moet beginnen. Maar misschien wordt het wel een sportschool, of ik ga iets doen in het theater of de muziek.’

Ger is de computerexpert van De Passage. Overdag is hij altijd bezig met het repareren van laptops, 's nachts zoekt hij met zijn vriend en buurman Roger naar bruikbare materialen tussen het afval dat illegaal bij milieustations wordt gedumpt. 'Ik krijg iedere computer weer aan de praat. Dat is gewoon kicken. Als een laptop het weer doet, geef ik die cadeau aan een medebewoner.'

'Ik heb dertien jaar bij de Sphinx gewerkt en zeven jaar bij de gemeente Maastricht voordat ik dakloos werd. Door kortsluiting was er een brand geweest in mijn huurwoning. Omdat er geen toestemming was gegeven voor een aanpassing aan het interieur, kreeg ik een brief van de deurwaarder dat ik de woning moest verlaten. Ik schaamde me om naar het slaaphuis van het Leger des Heils te gaan. Het voelt alsof je bij de laagste rang van de bevolking hoort, nog minder dan asielzoekers. Daarom heb ik eerst nog een tijdje bij mijn zus gewoond.

Op een nacht stond er ineens een zwaar bewapend arrestatieteam voor haar deur. Ik werd ten onrechte aangezien voor de pyromaan van Zuid-Limburg en zat zeven maanden in voorarrest in de gevangenis van Sittard. Dat was een hele nare tijd, zeker omdat ik niks te maken had met die autobranden. Mijn onschuld bleek uit opnames van een beveiligingscamera. Toen de rechter die zag, was het meteen duidelijk dat ik de dader niet kon zijn.

Ger

'Ik werd aangezien voor de pyromaan van Zuid-Limburg'

Omdat ik geen adres meer had moest ik me aanmelden bij het Leger des Heils. Ik vond daar geen rust. Ik was er bang en het was er vies. 's Nachts kon ik niet in slaap komen. Dan ging ik naar buiten voor frisse lucht en soms sliep ik onder een brug bij het water. Tijdens mijn nachtelijke tochten ging ik op zoek naar laptops

tussen het afval dat illegaal bij milieustations werd gedumpt. Mijn vriend Roger, die buiten leefde en niks moest hebben van het slaaphuis van het Leger, ging soms mee.

Ik heb het altijd leuk gevonden om aan computers te knutselen. Op mijn veertiende was ik al lid van een computerclub. En bij de Sphinx deed ik programmeerwerk om de eindproductie met behulp van computers te kunnen versnellen. Ik krijg iedere computer weer aan de praat. Dat is gewoon kicken. Als een laptop het weer doet, geef ik die cadeau aan een medebewoner.

Toen Roger hoorde van de verhuizing naar de oude gevangenis en dat je hier een eigen kamer kunt krijgen, heeft hij zich voor het eerst aangemeld bij het Leger. We zijn nu elkaars buurman. Toen hij 50 werd, heb ik zijn kamerdeur versierd. Dat we hier meer privacy hebben, is een enorme vooruitgang. Wel heb ik nog steeds het gevoel dat ik in de gevangenis zit. Ook hier word je iedere ochtend gewekt. En je kunt het raam niet open zetten. Daarom ga ik vaak 's nachts naar buiten voor de frisse lucht, en op strooptocht.

Tot op heden sta ik nog niet ingeschreven voor een eigen woning. En weet je waarom niet? Er komt iemand van de gemeente voor een keukentafelgesprek. Er wordt een bepaalde aanpak besproken, er gaat een plan naar de gemeente, en verder wordt er niet naar je omgekeken. Niemand wordt hier begeleid naar zelfstandigheid.'

Dimitris voert in de eetzaal van De Passage intakegesprekken met mensen die zich bij de GGD willen laten testen op corona. Net als bij eerdere baantjes, wordt hij onvrijwillig ontslagen. Dit keer omdat hij niet stabiel genoeg zou zijn.

‘Ik was al op jonge leeftijd bekend bij Jeugdzorg. Agressiviteit was mijn probleem. Ik vergelijk mezelf wel eens met een tijdbommetje, dat na tien seconden kan ontploffen. Ik woonde eerst bij mijn vader, toen bij een voogd en zat vanaf mijn 13e in meerdere jeugdinrichtingen. Daar had ik een abonnement op de isoleer. Je leeft in zo’n instelling met acht jongens en meisjes, allemaal in de pubertijd. Het was een gevaarlijke plek, omdat we zo beïnvloedbaar waren. We gebruikten alcohol en drugs, en er was veel agressie, zowel onderling als richting de begeleiders. Doordat ik goede therapeuten had, kan ik me nu beter beheersen. Ik schiet nog wel eens uit m’n slof, maar het is niet meer zoals vroeger.

Na een tijdje op mezelf te hebben gewoond, vertrok ik in augustus 2018 naar Barcelona. Ik had er verschillende baantjes, waaronder voor een callcenter. Op een dag in maart 2019 kreeg ik ineens een telefoontje van mijn -ex, die zelf ook opgegroeid was in een pleeggezin. Ze vertelde me dat ik al vier maanden vader was van een meisje. Ik besloot om terug te gaan naar Nederland. Ik wilde iets betekenen voor de

Dimitris

‘Ik had een abonnement op de isoleer’

kleine, wilde mijn verantwoordelijkheid nemen als vader. Ik heb altijd tegen mezelf gezegd: als ik ooit een kind krijg, wil ik het beter doen dan mijn ouders. Maar ik krijg de kans niet om in mijn vaderrol te komen. Achteraf gezien was het niet zo’n goede keuze om terug te komen. In Maastricht werd ik eerst geplaatst in een

huis voor dakloze jongeren. Omdat ik niet kon opschieten met twee begeleiders ben ik bij het Leger des Heils terecht gekomen. Dat zou gedaan zijn omdat ik hulp weiger. Maar ik geef juist constant aan dat ik hulp nodig heb. Het Leger geeft geen hulp, je krijgt hier onderdak en eten.

Ik heb veel baantjes gehad, vooral in de horeca. Maar steeds gebeurt er iets, waardoor ik ontslag krijg en weer opnieuw kan beginnen. Toen de corona epidemie uitbrak, moest ik weer iets nieuws gaan zoeken. Via een uitzendbureau kon ik na een online training als callcenteragent voor de GGD aan de slag. Ik heb twee maanden intakes gedaan met mensen die voor een coronatest bellen. Maar inmiddels is dit weer gestopt. Ik zou niet stabiel genoeg zijn voor het werk. Soms begon ik te laat aan mijn dienst, of hield er juist te vroeg mee op.

Ik word gezien als een jongen met problemen. Bij verschil van mening heb ik het idee dat mijn verhaal er niet toe doet. Ik ben getekend door mijn verleden. Terwijl ik ook vrolijk ben en makkelijk praat met mensen. Ik wil graag iets voor anderen betekenen. Ik had me aangemeld voor de Politieacademie, maar ben niet door de selectieprocedure gekomen.

Nu denk ik aan een opleiding voor hospitality & leisure. Ik zou het tof vinden om met kinderen te kunnen werken. Bijvoorbeeld in een kinderdagverblijf, of binnen een animatieteam in het toerisme.’

Sandra's vader was verslaafd, gewelddadig en pleegde zelfmoord. Ze werd verkracht door haar oudere broer. De man die van haar hield werd beroofd en doodgestoken. 'Ik heb nog nooit een fatsoenlijk leven gehad. Vanaf mijn geboorte... niks dan ellende. Nu zit ik hier op mijn 54ste jaar.'

'Ik ben opgegroeid met een gewelddadige vader. Hij was drugsverslaafd, en hij dronk. Hij vergreep zich aan mijn zussen. Elke dag sloeg hij mijn moeder. Ik begreep niet waarom mijn ouders zo met elkaar omgingen. Mijn moeder hield alles stil. Op een dag – ik was toen elf – zei mijn vader: Sandra, kom je vaak naar de begraafplaats om mij op te zoeken? De volgende dag hing hij zichzelf op. Een jaar later ben ik bij vrienden gaan wonen.

Mijn zes jaar oudere broer wilde niet dat ik met de verkeerde mensen om ging. Hij zei: dat pand is niet goed voor jou, kom bij mij wonen. Daar ben ik door hem verkracht. Mijn moeder geloofde me niet. Ze smeekte me om geen aangifte te doen. Ze zei: als je dat doet, zie ik mijn zoon nooit meer. Ik dacht: maar wie ben ik dan? Mijn broer is later vermoord op een fabrieksterrein. De moordenaar was op zoek naar drugs, en heeft hem met een baksteen geslagen. Toen hij de volgende ochtend terug kwam en zag dat hij nog leefde, sloeg hij een fles kapot om daarmee zijn hals door te snijden.

Ik val altijd op de verkeerde mannen. Dat komt omdat je als verslaafde alleen men-

Sandra

'Ik wou dat mensen eens vijf minuten in mijn schoenen konden staan'

sen ontmoet met dezelfde soort problemen. De vader van mijn eerste kind sloeg me ook. Een keer heb ik een langdurige liefdesrelatie gehad met een man die goed voor me was. Maar nu waren de rollen omgedraaid. Ik sloeg hem, uit frustratie en jaloezie. Hij zei tegen me: Sandra, je hebt verlatingsangst, en dat klopt. Deze man is ook vermoord, door iemand die hem wilde beroven. Hij had een erfenis gekregen en is met een mes gestoken toen hij op bed lag.

Ik heb nog nooit een fatsoenlijk leven gehad, Vanaf mijn geboorte... niks dan ellende. Nu zit ik hier op mijn 54ste jaar. Ik heb alcohol en drugs nodig om de pijn en het verdriet niet te voelen. Ik wou dat mensen eens vijf minuten in mijn schoenen konden staan. Ze zouden schreeuwend weglopen. Ongelooflijk wat ik allemaal heb meegemaakt.

Ik doe mee aan een traject waarbij je geld krijgt als je geen cocaïne meer gebruikt. Daar ben ik nu al zeven jaar van af. Heroïne gebruik in nog wel, samen met methadon. Als ik geen heroïne heb, voel ik me als een vrouw van tachtig jaar oud. Ik heb dan pijn in mijn rug en benen, mijn hele lichaam trilt, ik kan niet slapen, alleen denken: hoe kom ik aan geld? Ik vind prostitutie verschrikkelijk, maar heb het een jaar gedaan.

Nu ga ik al dertien jaar lang twee keer per dag naar Mondriaan. In de ochtend krijg ik methadon, dat helpt om de klachten te verminderen. In de middag krijg ik heroïne. Die is chemisch, en minder gevaarlijk. Als ik gedronken heb, krijg ik niks. Daarom laten ze me blazen. Ik moet onder de 0,8 blijven. Maar dat lukt niet altijd. Soms heb ik een terugval in de alcohol.

Ik zit nu twee maanden bij De Passage, omdat mijn nieuwe vriend me uit zijn huis zette. Mijn grote angst was om terug te moeten gaan naar het leger des Heils. Als ik coke aangeboden krijg, kan ik geen nee zeggen. Daarom wil ik hier zo snel mogelijk weg. Mijn zoon helpt me om een kamer te vinden. We hebben er nu twee op het oog.'

Na drie jaar Amsterdam keert Kim terug naar Maastricht. Omdat ze direct aan de slag kan als kok en lang genoeg ingeschreven staat voor een huurwoning is haar verblijf op De Passage van korte duur. 'Ik kan mezelf niet als een dakloze zien. Ook al heb ik in Amsterdam en in Maastricht bij het Leger des Heils moeten aankloppen.'

Tot mijn elfde jaar heb ik op een internaat gezeten. Daar had ik het goed. In mijn leven is het fout gegaan toen mijn psychisch zieke moeder me uit het internaat kwam halen. Ineens bevond ik me in een emotioneel moeras. Mijn moeder was dominant en jaloers, we moesten er allemaal voor haar zijn, want haar was onrecht aangedaan. Zij kon niet normaal communiceren. Ze was een vrouw die op de bank haat zat te spuwen, vooral richting haar eigen familie. Alles was zwartgallig.

Dat er iets niet klopte, voelde ik wel aan. Veel later begreep ik pas wat er met haar was gebeurd. Mijn oma vertelde me op haar sterfbed dat zij mijn biologische moeder was, en dat mijn moeder eigenlijk mijn zus was. Waarschijnlijk is mijn echte moeder als getrouwde vrouw ongewenst zwanger geworden van een andere man. Om dat voor de buitenwereld te verhullen, kreeg mijn zus de keuze: het klooster in, of je kleine zus opvoeden. Ze verweet mij dat ik haar leven had afgepakt. Ik was de zondebok, ze reageerde haar woede op mij af.

In mijn pubertijd had ik het zwaar. Ik kreeg Havo/Vwo als schooladvies, maar ik trok het niet vanwege de stress thuis. Uiteindelijk ben ik op mijn zestiende in een

Kim

'Ik wil nog wel iemand worden in de maatschappij'

jeugdzorginstelling geplaatst. Ik wilde zangeres worden, of journalist. Tegelijkertijd wist ik dat ik me in die wereld niet zou redden, rekening houdend met alles wat op je af kan komen. Iemand die problemen heeft, weet dat van zichzelf. Uiteindelijk word je ingehaald door het gevoel dat je sociaal achter ligt op alle mensen die emotioneel steviger in hun schoenen staan. Dat is de schadepost van mijn pubertijd.

Na de Mavo ben ik in de horeca gaan werken. Ik stortte me volledig op het werk, maakte lange dagen, ging nooit op vakantie. Toen ik vijftientig was, pleegde mijn vader zelfmoord. Ik was er emotioneel kapot van. Twee jaar aan een stuk heb ik

letterlijk dag en nacht gehuild. Ik had me ingeschreven voor een Hbo-opleiding, maar kon er niet aan beginnen, terwijl ik al wel studiefinanciering kreeg en een schuld opbouwde. Op mijn dertigste kreeg ik een burn-out.

De afgelopen drie jaar heb ik in Amsterdam gezeten. Dat was voor mij de grote stad, voor mensen met ambitie. Ik wilde er een nieuw leven beginnen, zonder mensen die je als een probleemgeval blijven zien. Het is lastig om er een veilig plekje te vinden als je geen huis kunt kopen of via de reguliere weg aan een huurwoning kunt komen. Ik ervaarde vijandigheid van Amsterdammers naar niet-stadgenoten. Als je dan de verkeerde tegenkomt, wordt er al snel met geweld bedreigd. Ik stond daar op de schietlijst.

Ik kan mezelf niet als een dakloze zien. Ook al heb ik in Amsterdam en in Maastricht bij het Leger des Heils moeten aankloppen. Ik heb nooit drugs gebruikt, ben niet aan de drank. Als dakloze ben je door het gat van de maatschappij gevallen. Dat het materieel voor mij onevenwichtig werd, komt voort uit processen die al veel langer geleden begonnen zijn. Als er iets fout gaat, en blijft gaan, worden de opties minder en minder.

Ik wil nog altijd meer van de wereld zien om vooruit te komen. Je maakt kennis met een andere manier van leven, dat levert materiaal op waardoor je weet dat er meer opties zijn. Als je niet vaak genoeg praat met mensen over je situatie en je kwetsbaar opstelt, kom je ook niet verder. Mijn ambitie is niet om carrière te maken in de culinaire wereld, maar om intellectueel te blijven groeien, zodat ik een stevigere basis krijg. Ik wil nog wel iemand worden in de maatschappij.'